

[Riishøj]

sen i dag har ret – at den nye EF-kommissær er væsentligt mere pragmatisk indstillet på dette område. Det kan vi da kun håbe.

Men EF er i høj grad en kamplads for danske synspunkter; det er kommet mere og mere tydeligt frem. Frankrig blæser jo på mange af EF-Kommissionens anbefalinger på dette her område; Danmark tager dem noget mere alvorligt. Men under alle omstændigheder må det være sådan, at også fra dansk side må EF være en kamplads for at få danske synspunkter igennem og ikke noget, man bare bøjer sig for. Det gør andre lande jo ikke. Men der sker forandringer, og det gælder om at gennemføre de forandringer på en klog og en fornuftig måde.

Vi har i SF den holdning, at når det gælder de fordele, vi har i øjeblikket, såsom statens rettigheder med hensyn til efterforskning, indvinding og forkøbsret, er det noget, som vi naturligvis ikke skal afgive uden sværdslag. Det giver indtægter for staten, det giver fordele for forbrugerne, og det er ikke penge, der bare går i lommen på internationale – ganske vist private – multinationale selskaber, som så kan diktere prisen og sætte sig på et monopol på det danske marked. Det har vi ingen interesse i.

Derfor vil vi meget gerne være med til at diskutere rammerne for DONG, også en ændret selskabsstruktur, som givetvis bliver nødvendig. Der er ingen, der siger, at den gamle ordning med 100 pct. statslige aktier er den eneste rigtige. Det afgørende for os er, at staten har en aktiemajoritet, har en styring, og at den danske stat fastholder sine rettigheder i undergrunden og ikke afgiver dem uden sværdslag til lande, som ikke har de samme rettigheder. Når de skal afgive dem, er det en helt anden sag. Problemet er jo, at en hel del andre lande ikke har efterforskning af olie, derfor vil de gerne ind på vores område, men vi får ikke de samme rettigheder, når det gælder vigtige ting i deres lande.

Med de bemærkninger vil vi gerne tage sagen op, for der sker ændringer, som vi skal forholde os til. Men som jeg har nævnt før, varetager et forslag som det foreliggende i hvert fald ikke danske interesser i en situation, hvor der sker en internationalisering af energiforsyningen i det område, vi er en del af.

Kim Behnke (FP):

Når vi i Fremskridtspartiet følte behov for så hurtigt at genfremsætte dette forslag, skyldes det, at næppe var Folketinget færdig med at behandle forslaget sidste gang, før oplysningerne fra EF, fra den tidligere kommissær på området, sir Leon Brittan, blev kraftigt accelereret. Den 30. september 1992 kunne man således i Børsen læse, at EF-kommissæren, sir Leon Brittan, ville anvende den ganske særlige bestemmelse i Romtraktaten for at gennemtvinge en liberalisering af energimarkedet i EF.

Lidt senere, nemlig den 3. december 1992, kunne dagbladet Børsen, endda på forsiden, skrive, at EF nu var klar til at bryde DONG's monopol – det var fortsat sir Leon Brittan, der stod i spidsen for projektet – og sådan forholdt det sig helt frem til den 15. februar dette år, hvor det fortsat af dagspressen fremgik, at det var EF's absolutte intention.

I mellemtiden var der også sket det, at den danske regering havde modtaget det, man i EF-sprogbrug kalder en åbningsskrivelse vedrørende energiområdet. Derfor var vi i Fremskridtspartiet overbevist om, at tiden nu var inde til, at vi tog udviklingen i egen hånd fremfor passivt at vente på, at EF ville gennemtvinge en udvikling i Danmark, for det var jo ikke sikkert, at den udvikling så ville være i dansk interesse. Jeg er enig med SF's ordfører, hr. Riishøj, i, at det, der kommer udefra, ikke nødvendigvis altid er i Danmarks interesse.

Derfor følte vi fra Fremskridtspartiet side, at det var Folketingets opgave for en gangs skyld at være på forkant med udviklingen i stedet for altid at komme slæbende og skulle bede om udsættelser og sende særlige henvendelser til f.eks. EF som i dette tilfælde med besked om, at vi er på vej, men nu skal vi lige afvente den nærmere udvikling.

Men så gik tingene efter min mening for alvor ikke i sort, men i rødt ved dagens meddelelser om, at den nye EF-kommissær på området, hollænderen Karel van Miert – jeg tillader mig at gå ud fra, at det er sådan, det udtales – åbenbart for længe siden har holdt en tale i Europa-Parlamentet. Den tale er nu blevet offentliggjort, og i den lægger han op til det, han kalder en mere pragmatisk holdning i forhold til, hvordan de enkelte landes egne ønsker på f.eks. energiområdet skal afpasses. Han ville altså gå ind og bøje Romtraktaten, hvor den tidligere kommissær, sir Leon Brittan, tog